

Sagan om Bredäng och GV

Engagemang och intresse. Och en hel del jävlar anamma, det är vad som krävs för att starta en scoutkår. År 1964 var det två personer i Bredäng som hade just de egenskaperna, Ulla Britt och Inga-Maj. Tillsammans startade de Bredängs scoutkår, med en blåvinge- och en vargungeavdelning.

I början på 60-talet byggdes det många nya förorter runt Stockholm och många flyttlass gick. Självklart var det många som varit scouter som flyttade till Bredäng. Men Bredäng var historielöst på många sätt, husen växte upp direkt ut marken, på ängarna och i skogen bortom Mälärhöjden. Här hade tidigare många scouter varit på sin första färd ut i skog och mark. Nu var här leråker och byggekranar. Familjer flyttade in.

Området hette från början Jakobsberg och var den del av Huddinge kommun, och gården på vars marker husen nu grodde och växte hette Jakobsbergs gård. Men eftersom det i länet redan fanns ett Jakobsberg (i Järfälla) så ville man inte kalla området för sitt riktiga namn utan valde i stället Bredäng, som inte hade någon historisk förankring men inte heller liknade något annat namn.

Byn var ny. Och mycket fattades. Den närmaste scoutkåren fanns i Mälärhöjden och många av dem som varit scouter i andra kårer, innan deras familjer flyttade, började där. Själv gick jag i Rovfåglarna och min AL var Ulf. Jag hade flera patrullkamrater från Bredäng, liksom avdelningskamrater.

Vargungar och blåvingar

Ulla-Britt och Inga-Maj hade båda varit blåvinge- och vargungeledare i tidigare kårer så det var ju naturligt för dem att starta så. Allteftersom vargungarna och blåvingarna blev 11 år så blev behovet av en scoutavdelning större. Några föräldrar åtog

sig att starta en avdelning som fick namnet Rovdjuren.

Nu fanns det en blåvinge-, en vargunge-, och en scoutavdelning, Kåren växte. Flera av dem som varit scouter i Mälärhöjden uppmärksammade det nya och gick över, kåren växte inte bara på egna meriter utan också genom rekrytering. Men någon lokal hade man inte, den delade avdelningarna med kyrkan. Det fanns ingen riktig kyrka i Bredäng, istället hade man en församlingssal som på söndagar blev kyrksal. När kyrkan så småningom byggde en egen barack, nära den plats där kyrkan ligger nu, så fick kåren lokalen för sig själv. Nu började det inte bara likna en hel kår, kåren hade ett eget hem också. På hösten 1968 bildades ett seniorscoutlag, dels av dem som kom från scoutavdelningen, dels av dem som rekryterades från Mälärhöjden. Just den här hösten var det också många från Fruängens scoutkår som kom med. Scoutavdelningen hade rekryterat några erfarna scoutledare som också fick bli seniorscoutledare.

Men trots att kåren växte, och trots att kåren nu hade ett alldeles eget hem, så haltade verksamheten. Det ville sig inte riktigt när det gällde scoutavdelningen, seniorlaget blev mest ett roderlöst gäng, inte ett scoutgäng. Den driftiga Ulla-Britt tog då kontakt med sin gamla kår Gustav Vasa och inledde diskussioner med dem. Fanns det något sätt som de kunde hjälpa till? Kunde man samarbeta på något sätt?

Resultatet blev en sammanslagning som man var överens om hösten 1969. Den hösten bildades alltså Scoutkåren Gustaf Vasa-Bredäng, fem år efter att Ulla-Britt och Inga-Maj tog initiativ att skapa historia i det historielösa Bredäng. Överenskommelsen bekräftades senare av distriktsstyrelsen och var ett officiellt faktum.

Mycket förändrades snabbt och radikalt, för några av bredängsscouterna till det bättre, många slutade. Rovdjuren blev Rovfåglarna och fick ett helt nytt ledargång från GV, seniorerna gick med i Gustav. Men bara några få av Bredängs seniorgång hängde med in i det nya.

Lokalen blir scoutlokal

Bredängs scoutkår hade egentligen inga hävdvunna traditioner, inget att bygga vidare på som var så starkt etablerat att det inte snabbt fick stå åt sidan. Men en sak hade kåren i Bredäng, och det var en hemvist. Det var en ganska traditionell gemenskapslokal av det slag som fanns i husen i Bredäng. Grått linoleumgolv, vävklädda och målade väggar (lät smutsad vit färg), i taket samsades ljudplattor av gips med ljusarmaturer för lysämnesrör, för fönstren slokade gulmönstrade gardingar. Salen delades på mitten av en vikvägg.

Så kunde det inte förbli. Kyrkan var ju sedan länge ute, så man behövde inte ta hänsyn till dem. Hemmet byggdes om enligt GV-modell med lyor för patrullerna, en stuga för möten, i hallen skapades en hörna av stockar från Pettersberg. Många av de nya seniorerna i Fogels Duvungar, de första som växt upp helt genom kåren – den första generationens duvhökar, ormråkar, havsörnar och kungsörnar – spikade, målade och sågade samman det nya scoutmässiga hemmet.

År 1972 återuppstod Snabbfötterna som en juniorscoutavdelning i Bredäng med ledare både från Bredäng och från GV. Nu kan man säga att den nya Scoutkåren Gustaf Vasa-Bredäng var väletablerad, med en ny trygg identitet. Historia hade skapats i den historielösa nya förorten Bredäng tack vare engagemang och intresse.

Martin Svendsen